

УДК 793.5/7 (745/749)

DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863/43-2-13>

Олександр ПЛАХОТНЮК,

orcid.org/0000-0003-4130-8653

кандидат мистецтвознавства, доцент,
доцент кафедри режисури та хореографії

Львівського національного університету імені Івана Франка
(Львів, Україна) oleksandr.plakhotnyuk@lnu.edu.ua

Дмитро ТОПОРКОВ,

orcid.org/0000-0002-0060-4547

здобувач другого (магістерського) рівня вищої освіти кафедри культурології та кіно-телемистецтва
Інституту культури і мистецтв Луганського національного університету імені Тараса Шевченка
(Полтава, Україна) dmytro.toporkov@gmail.com

ПОЛІХУДОЖНІ ТА МІЖМИСТЕЦЬКІ ЗВ'ЯЗКИ ТАНЦЮВАЛЬНОЇ КУЛЬТУРИ У ПРОЯВІ ЇЇ ІНТЕРМЕДІАЛЬНОСТІ

Визначаються характерні риси інтермедіальних властивостей танцювальної культури у художньо-образній, філософсько-естетичній та міжмистецькій площині. Обумовлюються певні ключові поняття, необхідні для формування розширеної системи знань щодо хорологічних дефініцій. Обґрунтовуються принципи, алгоритми і закономірності інтермедіальних властивостей танцю.

Метою цього дослідження є – з'ясувати характерні риси інтермедіальних властивостей танцю в світлі їх міжмистецького потенціалу до перекодування у культурному просторі ХХІ століття. Що має сприяти розширенню визначення критеріїв значущості танцю серед решти видів мистецтва та удосконалити знання про культурологічно-філософське значення танцю.

У процесі дослідження застосовані методи: об'єктивності, історизму, порівняльного та культурологічно-мистецького аналізу танцювальної культури. Зазначений методологічний підхід дозволяє розкрити та піддати аналізу мистецькі проекти, їх взаємодію і роль у танцювальній культурі України зокрема та світу загалом. Метод об'єктивності й історизму надає змогу відстежити динаміку та перспективи глобалізації танцювальної культури. Порівняльний метод застосовується в дослідженні для виявлення ознак інтемедіальності танцю у просторі культурно-мистецьких подій сучасності.

У дослідженні розширено бачення властивостей хореографічного мистецтва в контексті сприйняття танцювальної культури через визначення ознак інтемедіальності танцю. Окреслено інтермедіальні фактори танцю, що проявляються в процесі становлення хореографічного мистецтва.

З'ясовано, що, оперуючи поняттями міжмистецьких зв'язків у царині поліхудожнього простору, важливим постає врахування основної формули інтермедіальних властивостей: інтенсивність цих властивостей прямо пропорційна потенціалу розвитку танцю, який своєю чергою є зворотно пропорційним набуттю та фіксації свого історичного мистецького досвіду. В світлі танцювальної культури в поліхудожньому просторово-мистецькому континумі фактор нефіксованого танцювального досвіду, викликаний технічним унеможливленням документації танцювальних рухів у древності, втрачає ознаки недоліку і натомість набуває характерних рис рушійної сили з нарощування хореографічного потенціалу для наступних етапів розвитку танцю. Ознаками інтермедіальних властивостей є відсутність стильових констант у їх структурі, адекватна послідовність і метафоричність. Цитування іншими мистецтвами танцю та вираження художньо-пластичних арт-образів у хореографії має неухильне спрямування до первісного знаку-символу, при цьому воно зазнає фрагментацій, градацій і ступенів інтенсивності на різних етапах своїх алузій, де найвищим проявом первинності є прагнення і відсилання до переживань екстазу. Упорядкування і систематизація інтермедіальних властивостей танцю значною мірою полегшуються під час застосування методу векторної сумарності мистецьких зв'язків через емпіричні дослідження останніх.

Ключові слова: інтермедіальність, танцювальна культура, хорологія, культурно-мистецький простір, фактор нефіксованого досвіду, образність, символ, знак.

Oleksandr PLAKHOTNYUK,

orcid.org/0000-0003-4130-8653

Candidate of Art, Associate Professor;

Associate Professor at the Department of Direction and Choreography

Ivan Franko National University of Lviv

(Lviv, Ukraine) oleksandr.plakhotnyuk@lnu.edu.ua

Dmytro TOPORKOV,

orcid.org/0000-0002-0060-4547

Applicant for the Second (master's) Level of Higher Education

at the Department of Cultural Studies and Cinematography

Institute of Culture and Arts of Luhansk Taras Shevchenko National University

(Poltava, Ukraine) dmytro.toporkov@gmail.com

POLY-ARTISTIC AND INTER-SKILL RELATIONS OF DANCE CULTURE IN THE MANIFESTATION OF ITS INTERMEDIABILITY

The characteristic features of the intermediate properties of dance culture in the artistic, philosophical, aesthetic and inter-artistic plane are determined. Certain key concepts necessary for the formation of an extended system of knowledge about chorological definitions are stipulated. The principles, algorithms and regularities of intermediate properties of dance are substantiated.

The aim of this study is to elucidate the characteristics of the intermediate properties of dance in the light of their inter-artistic potential for recoding in the cultural space of the XXI century. Which should help expand the definition of criteria for the significance of dance among other arts and improve knowledge about the cultural and philosophical significance of dance.

The research methods used: objectivity, historicism, comparative and culturological-artistic analysis of dance culture. This methodological approach allows to reveal and analyze art projects, their interactions and role in the dance culture of Ukraine in particular and the world in general. The method of objectivity and historicism makes it possible to trace the dynamics and prospects of the globalization of dance culture. The comparative method is used in the study to identify signs of intermediality of dance in the space of cultural and artistic events of today.

The study expands the vision of the properties of choreographic art in the context of perception of dance culture through the definition of signs of intermediality of dance. Outline of intermediate factors of dance that are manifested in the process of formation of choreographic art.

It was found that operating with the concepts of inter-artistic connections in the field of polyartistic space, it is important to take into account the basic formula of intermediate properties: the intensity of these properties is directly proportional to the potential for dance development. And dance is inversely proportional to the acquisition and fixation of its historical artistic experience. In light of the consideration of dance culture in the polyartistic spatial and artistic continuum, the factor of unfixed dance experience, caused by the technical impossibility of documenting dance movements in antiquity, loses its flaws and instead acquires the characteristic driving force to increase choreographic potential. Signs of intermediate properties are the lack of stylistic constants in their structure, adequate consistency and metaphor. Quoting other dance arts and expressing artistic and plastic art images in choreography has a steady focus on the original sign-symbol, and it undergoes fragmentation, gradations and degrees of intensity at different stages of its variability, where the highest manifestation of primacy is the desire for ecstasy. The ordering and systematization of the intermediate properties of dance is greatly facilitated by the application of the method of vector summation of artistic connections through empirical studies of the latter.

Key words: *intermediality, dance culture, chorology, cultural and artistic space, factor of unfixed experience, imagery, symbol, sign.*

Постановка проблеми. У мистецтвознавчих та культурологічних науках під час застосування підходів або методик, які прямо чи опосередковано пов'язані з дефініцією інтермедіального сполучення між різними видами мистецтв, утворюється загальнонаукова проблематична ситуація, яка вимагає нової моделі знань щодо властивостей окремого виду мистецтва – утворення інтермедіальних зв'язків. Це рівною мірою стосується як теоретичних, так і прикладних аспектів мистецьких наук загалом та науки про танець зокрема.

Враховуючи те, що інтермедіальність – це критерій системи цитування та апеляцій одного виду мистецтва до іншого і є категорією літературознавчою для хорології, виникає нагальна потреба в теоретичному моделюванні системи властивостей танцю щодо інтенсивності взаємного цитування та посилення в інших видах мистецтв. Отже, визначення принципів, закономірностей та характеристик інтермедіальних властивостей танцю є цілком сформованою науковою проблематичною ситуацією, що спонукає до ґрунтовного вивчення.

В цьому дослідженні визначаються характерні риси інтермедіальних властивостей танцювальної культури у художньо-образній, філософсько-естетичній та міжмистецькій площині. Необхідно обумовити певні ключові поняття, потрібні для формування розширеної системи знань щодо хореологічних дефініцій, обґрунтувати принципи, алгоритми і закономірності інтермедіальних властивостей танцю в контексті розвитку танцювальної культури ХХІ століття.

Методологія дослідження полягає в застосуванні таких методів: об'єктивності, історизму, порівняльного та культурологічно-мистецького аналізу танцювальної культури. Зазначений методологічний підхід дозволяє розкрити та піддати аналізу мистецькі проекти, їх взаємодію і роль у танцювальній культурі України зокрема та світу загалом. Метод об'єктивності й історизму надає змогу відстежити динаміку та перспективи глобалізації танцювальної культури. Порівняльний метод застосовується в дослідженні для виявлення ознак інтемедіальності танцю у просторі культурно-мистецьких подій сучасності.

Наукова новизна роботи полягає у розширенні можливого уявлення про властивості хореографічного мистецтва в контексті сприйняття танцювальної культури через визначення ознак інтемедіальності танцю, окресленні інтермедіальних факторів танцю, що проявляються в процесі становлення хореографічного мистецтва.

Мета роботи – дослідити та з'ясувати характерні риси інтермедіальних властивостей танцю в світлі їх міжмистецького потенціалу до перекодування у культурному просторі ХХІ століття. Що має сприяти розширенню визначення критеріїв щодо значущості танцю серед решти видів мистецтва та удосконалить знання про культурологічно-філософське значення танцю.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Попередні наукові напрацювання, спрямовані на визначення інтермедіальних зв'язків танцю, позначилися дослідженнями С. Худекова (2010), Т. Бороздиної (1919), В. Просалової (2010), О. Плахотнюка (2016, 2020, 2021), О. Чепалова (2020), А. Дем'янчука (2018) та охопили період з кінця ХІХ по десяти роки ХХІ століття включно.

У праці «Мистецтво танцю – історія, культура, ритуал» С. Худеков аналізує танцювальну культуру від її виникнення до кінця ХІХ століття у контексті міжмистецьких зв'язків, перекликань танцювальних мотивів в інших мистецтвах, цитувань та художніх запозичень танцю. Проблематика цієї праці спрямована на подолання міжмистецьких бар'єрів і синхронізоване сприй-

няття танцю через цитування в інших видах мистецтв (Худеков, 2010). Хоча прямого визначення поняття інтермедіальності автор не надає.

У порівняно необ'ємній праці 1919 року «Древній Єгипетський танець» Т. Бороздіна приділяє увагу мотиваційним витокам танцю серед інших видів мистецтв, проводить пошук первісних міжмистецьких зв'язків на ранньому етапі їх формування. Праця оформлена з використанням ескізів стародавніх пам'яток із танцювальними мотивами та складається з тез, що містять перші ознаки інтертекстуальності (Бороздина, 1919).

Дослідження «Інтермедіальність як явище мистецтва і метод аналізу» В. Просалова присвячує проблематиці інтермедіальності, що розглядається в аспекті інтертекстуальності. З'ясовується походження цього поняття, його семантика. Акцентовано увагу на необхідності розмежування понять інтермедіальності як мистецького явища (з вираженням літературним нахилом) та як методу порівняльного аналізу. Здійснено огляд основних інтермедіальних типологій (Чапалов, 2020).

Мистецтвознавець О. Плахотнюк проаналізував умови інтенсивності інтермедіальних властивостей джаз-танцю у своїй дисертації «Сучасний джаз-танець як феномен художньої культури», де методом розкриття генезису танцювально-художніх зв'язків виявив закономірність якісної хореографічної інтерпретації в контексті взятого за основу конкретного художньо-мистецького явища. Напрацювання автора апелюють до полікультурної концепції танцю (Плахотнюк, 2016).

У публікації «Хореологія» мистецтвознавець О. Чепалов наводить більш детальне і вичерпне поняття інтермедіальності танцю в аспекті досліджень художнього середовища танцю, аналізу хореографічних текстів і в опануванні загальної філософії танцю. Достатньою мірою розглянута проблематика семіотики танцю, метафоричності та пластичного коду, еволюції художніх стилів (Чапалов, 2020).

У статті «Роль образотворчого мистецтва в оформленні балетних постановок» А. Дем'янчук наголошує на першочерговості ролі функції перекодування, що є притаманністю будь-якого виду пластичного мистецтва. А це сприяє розумінню цілісного алгоритму інтермедіальних властивостей танцю. Стаття акцентує увагу на «вище духовне буття», що є вмістом всіх видів мистецтва і за посередництвом своєї природи будує ланцюжки інтермедіальних зв'язків між останніми (Дем'янчук, 2018: 284–292).

Виклад основного матеріалу. Керуючись проблематикою та метою, в межах цього дослідження

доречним буде обумовити значення ключового понятійно-категоріального ряду:

– інтермедіальність – тенденція створення цілісного поліхудожнього простору у системі культури (Культурологічний: енциклопедичний словник, 2013: 159);

– інтемедіальність танцю – розглядання танцю в контексті сукупності художньо-мистецького простору у системі культури;

– інтермедіальні властивості танцю – характерні риси танцювальної культури з потенціалом поліхудожніх міжмистецьких зв'язків, що виражаються в інтенсивності утворення цих зв'язків.

Танцювальна культура в мистецькому просторі сучасності сьогодні вже має цілий ряд космополітичних ознак, що визначаються такими категоріями: сприйняття класичного балету, мультинаціональність, репертуарна політика, залучення новітніх технологій, гастрольна діяльність та інші. «Мультинаціональність провідних балетних осередків світу, взаємна інтегрованість танцівників різних шкіл, наявність споріднених тенденцій до збереження етнічних традицій і в той же час зовнішніх впливів, що відображаються у їх репертуарі. Репертуарна політика балетних труп та національних театрів спрямована таким чином, що має спільну тенденцію до об'єднання в репертуарі класичної спадщини балетного мистецтва, балетів популярніших сучасників та робіт локальних (національних) хореографів-балетмейстерів. Завдяки розвиненим технологіям (відео-, телефіксації, мережі Інтернет) глядачі, як і танцівники та балетмейстери, мають змогу отримати швидкий доступ до найцікавіших зразків хореографічного мистецтва всього світу. Як результат – у митців розширюються можливості швидкої і продуктивної організації власне гастрольної діяльності, продажу свого творчого продукту, розповсюдження та демонстрації своїх балетів, хореографічних вистав, творів, перформенсів у різних світових театрах та сценічних просторах» (Plakhotnyuk, 2020: 42).

Також у межах цього дослідження логічно застосувати духовно-мотиваційний фільтр під час розгляду та аналізу генези танцювальної культури людства, тобто висвітлювати мотиви та процеси зародження і розвитку мистецтва танцю виключно у зв'язку з цілісним духовним світом решти мистецтв і символів.

На початковому синкретичному етапі зародження і становлення танцювальної культури спостерігаються вкрай трансформаційні тенденції (Чапалов, 2020: 161), що зумовлені величезним (і на той час ще не реалізованим) потенціалом різних шляхів розвитку цієї культури

(Худеков, 2010: 11, 13). Також зазначені тенденції дістали ще одне додаткове підґрунтя – фактор нефіксованого досвіду. Таке трапляється, коли певний здобутий культурно-мистецький досвід з тих чи інших причин не фіксується як орієнтир для майбутніх культурних пошуків наступними поколіннями або просто втрачається (Бороздина, 1919: 35). Іншими словами, випадки втрачання інтермедіального досвіду попередніми поколіннями, тим не менш, нарощують потужності інтермедіальних властивостей самого мистецтва. Цей парадокс відіграє роль принципу та алгоритму функціонування інтермедіальних властивостей танцю. Розкриваючи закономірність такого функціонування, можна дійти висновку, що інтенсивність цих властивостей прямо пропорційна потенціалу розвитку танцю, який своєю чергою є зворотно пропорційним набуттю та фіксації свого власного мистецького досвіду. Бачення танцювальної культури крізь подібний мотиваційно-досвідний фільтр є ключем до розуміння інтермедіальних зв'язків танцю, через які і відбувається сполучення з іншими видами мистецтв.

Попри сучасне диференційоване розгалуження мистецтва на окремі види і жанри, що повністю змінило колись синкретичну природу танцю, фактор нефіксованого досвіду працює і понині, стимулюючи інтенсивність інтермедіальних зв'язків танцю, увиразнюючи їх властивості. Це не може не відобразитися на пізнаваності танцювальних мотивів в інших видах сучасних мистецтв та підвищенні смислового рейтингу значущості танцю серед решти пластично-художніх дефініцій. Танець, на відміну від своїх сусідів по культурно-мистецькому простору, своїми власними силами не здатен до самостійної фіксації поза історичними рамками одного покоління: це не літературний твір, який завбачливо записаний та незмінним потрапить до майбутніх поколінь; це не живопис; не музика і не скульптура. Щоб якісно зафіксувати танець, необхідна як відеофіксація, що стала можливою лише на сучасному етапі розвитку хореографічного мистецтва, так і максимальні дефініції духовно-естетичного складника танцювальної культури, що не позбавлені при цьому актуальності. Тому впродовж чисельних і складних етапів свого становлення і розвитку танець постійно звертався до засобів фіксації, що існували у цілісному художньому просторі: його досвід фіксували інші види мистецтв, фіксували як могли. Зрештою, ми маємо лише систему натяків на танцювальні рухи і їх ритмічний супровід у Стародавньому світі, Античності, Середньовіччі і навіть деяких танцювальних традицій Нового часу впритул до ХХ-го,

а подекуди і до XXI-го століття. Саме завдяки фактору «втрати танцювального досвіду», згідно з логікою алгоритму інтенсивності інтермедіальних властивостей, постійно нарощується образно-художній та технічний потенціал майбутніх рухів, комбінацій і стилів танцю. О. Плахотнюк зазначає про «нове прочитання архаїстично-традиційних поглядів на збереження народного танцю, формування новітнього етносвітогляду сприйняття фольклорного танцю країн світу, кожного національного осередку, етнічної групи в мистецькому просторі сучасності. Як результат розвиненості відео-, телефіксації, мережі Інтернет та інших технологій – розширюються можливості фіксації фольклорного танцю, його популяризації та донесення до глядачів всього світу (Плахотнюк, 2021: 7). Отже, вже сьогодні ми можемо говорити про зафіксований танцювальний досвід з XX століття і потужну його фіксацію саме в кінці XX та початку XXI століття, на що впливає саме розвиток технічного прогресу у сфері відеозапису.

Прямими ознаками інтермедіальних властивостей танцю є два компоненти: по-перше, це прогресивне цитування хореографічних витворів цього виду мистецтва в літературі, скульптурі, живописі, інших образотворчих мистецтвах, а також у споріднених напрямках – в театральному мистецтві та музиці (Плахотнюк, 2016: 64); по-друге, це технічна можливість зворотного цитування танцем перелічених образотворчих видів мистецтв у поєднанні з доречністю такого цитування. В цьому разі з'єднуючими ланцюжками інтермедіальності для танцю виступають ритм, такт, смислове навантаження, емоційне забарвлення, символ, алгоритм, образність, вимір, актуальність та системність. Саме на цих рівнях відбувається перекодування одного виду мистецтва для інтеграції в матерію іншого, де на місці першого виду або останнього неодмінно фігурує танець.

Опосередкованими ознаками інтермедіальних властивостей танцю є прямі та зворотні цитування чи апелювання, де задіяні відмінні від танцю види образотворчих мистецтв, проте перекодування відбувається шляхом зворотної транскриптази із залученням проміжних видів мистецтва, окремих наук, соціальних явищ або особистих переконань учасників цього процесу. При такому перебігу подій до з'єднуючих ланцюжків інтермедіальності танцю додаються періодичність, функціональність, вплив, свідомість, мотивація, характер, виразність та решта соціокультурних аспектів мистецтва, науки і внутрішнього світосприйняття.

Базові інтермедіальні властивості танцю мають вкрай мінливу природу у зв'язку з відсутністю

міжмистецьких стильових констант в аспекті їх актуальності, а також у зв'язку з несталістю естетичних вподобань публіки. Проте вони мають цілком адекватний характер з причини відповідності основним художньо-образним, образотворчим та культурно-філософським принципам і алгоритмам. Стосовно природи властивостей танцю, то серед її інтермедіальної структури легко виокремлюється сутність символу: будь-який окремих рух, так само як комбінація чи навіть симфонічна композиція, в танці обов'язково має свій закладений смисл, який посередництвом жесту набуває статусу символічного. Тобто сам танець і виступає нагромадженням символів сакральності, мистецтва, деяких наук, соціальних явищ або внутрішнього світу, і тому в ньому найбільше виражена інтенсивність інтермедіальних властивостей порівняно з іншими видами мистецтв та культурних явищ. У своїй науковій праці О. Плахотнюк зазначає, що «мистецтво (...) танцю і мистецтво живопису надзвичайно близькі, тут існує взаємний зв'язок і вплив. Динаміка, композиційна побудова картини, імпровізаційність поєднання фарб, гра світла і тіні могли надихнути (...) хореографа на відтворення побаченого у танцювальному русі, стати розгорнутим сюжетом, підказати (...) назву для танцю, і, навпаки – звуки (...), рухи танцю можуть стати змістом картини» (Плахотнюк, 2016: 97).

Стосовно інтерактивної матерії танцю (естетична система символічних рухів, багатозначність смислів і переосмислень, сакральний символізм першоджерела руху), то вона здатна бути наповненням для чисельних пластичних і художньо-образних мистецьких втілень. Причиною тому служать межі між знаком та мистецтвом, а також резонанс алгоритмічних принципів танцю і окремих закономірностей мистецтва.

Своєрідним провідником у міжмистецьких сполученнях виступає метафора – не стільки як прийом, скільки як явище феномену, що вийшло далеко за рамки літературознавчих категорій. Метафоричність сюжетно-образних сутностей дозволяє повною мірою використовувати всі можливості інтермедіальних зв'язків на максимальній потужності. Так відбувається, ймовірно, тому, що метафора має ту саму природу, що й інтермедіальність – варіативно-інтерпретаційну. Цим же можна пояснити і своєрідність танцювальних рухів, що по суті своїй є пластично-ритмічними цитатами, які метафорично посилаються та апелюють до первісного знаку-символу.

Важливою функцією інтермедіальних властивостей танцю володіє зазначений вище первісний знак-символ. Це є універсальне джерело

арт-структури, умовні «стволові клітини» в організмі глобального мистецтва. В пошуках його суті може стати у нагоді категорія естетичної ідеалізації танцю, яка має певний ступінь градації. А найвищим градаційним ступенем танцю нерідко є духовно-психологічний екстаз. Іншими словами, всі хореографічні та мистецькі алюзії орієнтовані на досягнення тої чи іншої глибини екстазу – від естетичного задоволення, емоційного сплеску до зміненого стану свідомості. Тому кризь всі «вікна» цитувань, запозичень та відсилань у мистецтві танцю туманно чи більш чітко проглядається первісний знак-символ цього виду мистецтва – екстаз.

Стосовно ідеї особливості постмодерних хореографічних текстів можна не надавати інтермедіального значення «розгалуженню естетичних і повсякденних аспектів» (Чапалов, 2020: 130) такого танцю, спираючись на єдину початкову природу рухів тіла та сприймаючи хореографію не стільки поєднанням цих рухів і самого тіла, скільки трансляванням знаку-символу особистістю танцівника.

Найбільш упорядкованими та системними інтермедіальні ознаки і властивості виглядають в світлі накладання векторів міжмистецьких зв'язків на орієнтир первісного знаку-символу, притаманного танцю. Такий підхід сприяє пошуку сумарного вектору цих зв'язків та розширює уяву про взаємозалежність танцювальних інтермедіальних компонентів поза межами самої хореографії. Також у зазначений спосіб видається легшим і простішим визначення критеріїв значущості танцю серед решти видів мистецтв. Крім того, значною мірою облегшує розв'язання цієї наукової проблематичної ситуації очевидна обставина:

сумарний вектор інтермедіальних зв'язків танцю з іншими мистецтвами вираховується емпіричним шляхом – лише кінцевий результат враження від танцю здатен охарактеризувати всі його задіяні інтермедіальні властивості.

Висновки. Оперуючи поняттями міжмистецьких зв'язків у царині поліхудожнього простору, важливим постає врахування основної формули інтермедіальних властивостей: інтенсивність цих властивостей прямо пропорційна потенціалу розвитку танцю, який своєю чергою є зворотно пропорційним набуттю та фіксації свого історичного мистецького досвіду. В світлі розглядання танцювальної культури в поліхудожньому просторово-мистецькому континуумі фактор нефіксованого танцювального досвіду, викликаний технічним унеможливленням документації танцювальних рухів у древності, втрачає ознаки недоліку і натомість набуває характерних рис рушійної сили з нарощування хореографічного потенціалу для наступних етапів розвитку танцю. Ознаками інтермедіальних властивостей є відсутність стильових констант у їх структурі, адекватна послідовність і метафоричність. Цитування іншими мистецтвами танцю та вираження художньо-пластичних арт-образів у хореографії має неухильне спрямування до первісного знаку-символу, при цьому воно зазнає фрагментацій, градацій і ступенів інтенсивності на різних етапах своїх алюзій, де найвищим проявом первинності є прагнення і відсилання до переживань екстазу. Упорядкування і систематизація інтермедіальних властивостей танцю значною мірою полегшуються під час застосування методу векторної сумарності мистецьких зв'язків через емпіричні дослідження останніх.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бороздина Т. Древне-египетский танец. Москва : Издательство Д. Я. Маковский и Сын, 1919. 40 с.
2. Дем'янчук А. Роль образотворчого мистецтва в оформленні балетних постановок. *Молодий вчений*. 2018. № 3 (1). С. 19–23. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/molv_2018_3%281%29_7.
3. Культурологічний: енциклопедичний словник [М. Альчук, Ф. Бацевич, І. Бойко]; за ред. д-ра філос. наук, проф. В. Мельника. Львів : ЛНУ ім. Івана Франка, 2013. 508 с.
4. Plakhotnyuk O. Cosmopolitan processes in the theater of classical ballet. *Knowledge. Education. Law. Management Nauka. Oświata. Prawo. Zarządzanie*. Lublin : Fundacja Instytut Spraw Administracji Publicznej w Lublinie, 2020, № 5 (33) vol. 3. P. 38–43.
5. Плахотнюк О. А. Джаз-танець як феномен художньої культури : дис. ... канд. мистецтвознавства : 26.00.01 – Теорія й історія культури / Олександр Анатолійович Плахотнюк – Львів, ЛНУ ім. Івана Франка, 2016. 295 с.
6. Плахотнюк О. Етносвітогляд фольклорного танцю в мистецькому просторі сучасності. *Актуальні питання гуманітарних наук: міжвузівський зб. наук. пр. молодих вчених Дрогобицького державного педагогічного університету ім. Івана Франка*. Дрогобич : Видавничий дім «Гельветика», 2021. Вип. 35. Том 5. С. 4–8.
7. Просалова В. Інтермедіальність як явище мистецтва і метод аналізу. *Матер. наук.-паркт. конф.* Київ, 2010. С. 46–53.
8. Худеков С. Искусство танца: История. Культура. Ритуал. Москва : Эксмо, 2010. 544 с.
9. Чапалов О. Хореология. Статті та лекції. Київ : Видавництво Ліра-К, 2020. 228 с.

REFERENCES

1. Borozdina, T. (1919). *Drevne-egipetskiy tanets*. [Ancient Egyptian dance]. Moskva : Izdatel'stvo D. Ya. Makovskiy i Syin. [in Russian].

2. Dem'yanchuk, A. (2018). Rol' obrazotvorchogo mistetstva v oformlenni baletnih postanovok [The role of fine arts in the design of ballet productions]. *Molodiy vcheniy*. 2018. №3 (1). pp. 19–23. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/molv_2018_3%281%29__7 [in Ukrainian].
3. Kul'turologichniy: entsiklopedichniy slovník (2013). [Cultural: encyclopedic dictionary] za red. d-ra filos. nauk, prof. V. Mel'nika. M. Al'chuk, F. Batsevich, I. Boyko; L'viv: LNU im. Ivana Franka. 508 s. [in Ukrainian].
4. Plahotnyuk, O. (2020). Cosmopolitan processes in the theater of classical ballet. *Knowledge. Education. Law. Management Nauka. Oświata. Prawo. Zarządzanie*. Lublin : Fundacja Instytut Spraw Administracji Publicznej w Lublinie, № 5 (33) vol. 3. pp. 38–43. [in Ukrainian].
5. Plahotnyuk O. A. (2016). Dzhaz-tanets' yak fenomen khudozhn'oyi kul'tury [Jazz Dance as a Phenomenon of Art Culture]: dis. ... kand. mistetstvoznavstva: 26.00.01 – Teoriya y Istoriya kul'turi / Oleksandr Anatoliyovich Plahotnyuk – L'viv, LNU im. Ivana Franka. [in Ukrainian].
6. Plahotnyuk, O. (2021). Etnosvitoglyad fol'klornogo tantsyu v mistets'komu prostori suchasnosti. [Ethnic worldview of folklore dance in the modern space of art]. *Aktual'ni pitannya gumanitarnih nauk: mizhvuzivs'kiy zb.nauk. pr. molodih vchenih Drogobits'kogo derzhavnogo pedagogichnogo universitetu imeni Ivana Franka*. Drogoibich: Vidavnicхий dIm "Gel'vetika". Vip. 35. Tom 5. pp. 4–8. [in Ukrainian].
7. Prosalova, V. (2010). Intermedial'nist yak yavische mistetstva i metod analizu [Intermediality as a phenomenon of art and a method of analysis]. *Mater. nauk.-parkt. konf. Kyiv*, [in Ukrainian].
8. Khudekov, S. (2009). *Iskusstvo tantsa: Istoriya. Kul'tura. Ritual* [The Art of Dance: A History. Culture. Ritual]. Moskva : EksmO. [in Russian].
9. Chapalov, O. (2020). *Khoreolohiya. Statti ta lektsiyi* [Choreology. Articles and lectures]. Kyiv : Vydavnytstvo Lira-K. [in Ukrainian].